

Cím: **Kettő-három**

Műfaj: fotó

Technika: fotó

Méret: 21 x 30 cm

Készült: 2014.

Amikor fotó témában dolgozom, igyekszem a fényképeszeti eszközök nyújtotta lehetőségekkel játszani. Előző vizsgálódásaimnál azt kerestem, a fényképezőgépet hogyan tudnám maximálisan leredukálni, hogy az alapvető funkciója megmaradjon, tehát fény által a valóság lenyomatát létre tudjuk hozni egy hordozófelületen. Ekkor arra jutottam, hogy a fényt, amely a legalapvetőbb eleme a fényképészetnek, nem tudom kivonni a forgalomból, már csak egy egyszerű fényérzékeny felületet kellett keresnem. Ami a legkézenfekvőbbnek bizonyult, az a saját bőrfelületem volt. Így tudtam a legminimálisabb eszközhasználattal létrehozni hordozófelületen egy fény által generált valóságlenyomatot.

A fényképek átdolgozására használt közismert programban, a Photoshop programban is szívesen alkotok, itt különálló valós elemek fényképeit illeszttem össze úgy, ahogy az a valóságban nem létezik, de a létrehozott képen mégis úgy tűnik, mintha valóságos lenne.

Ebből a két különböző fotózáshoz való hozzáállásból, feldolgozásból született meg a Kettő-három című három képből álló fotósorozat. Minél egyszerűbb eszközhasználat a valóság illúziószerű reprezentálása, ami foglalkoztatott. Illúzió készítése Photoshop használata nélkül.

A Photoshopban két vagy több képet illesztünk egymásra, egymás elé, mellé. A program használata kiküszöbölhető, ha az elsődleges fotót kinyomtatjuk, így a tényleges valóságba beleilleszthetjük a két dimenzióra redukált képünk. Így már van előttünk egy kétdimenziós (nyomtatott) kép és egy háromdimenziós (valóság). Ezt a képet pedig két dimenzióba redukálva megkapjuk a Photoshop program nélkül manipulált képünket. Innen az elnevezés: a kétdimenziós kép, amely magába foglal egy háromdimenziós és egy kétdimenziós képrészletet. Természetesen ettől a háromdimenziós képrészletünk is kétdimenziósra csökken, de a fénykép készítés pillanatában a nyomtatott kétdimenziós kép és a háromdimenziós valóság egyértelműen különválasztható. Ennek egyértelműségének fokozására, tehát a manuális munka kihangsúlyozására a kezet, mint hitelesítő eszközt iktattam a képbe a munkálatok során. A kéz, ami a kétdimenzióssá redukált valóságot papírként tartja a háromdimenziós valóságban a maga háromdimenziós voltában. És ezt a dimenzió egyveleget ismét kétdimenzióba helyeztem azáltal, hogy lefotóztam és kinyomtattam.

A fényképek elkészítése során igyekeztem minden anyagtól függő adottságot figyelembe venni, így például a papír ellenfényben való áttetszőségét is, aminek segítségével engedni láttatja a nyomtatott papírt tartó kéz teljes sziluettjét. Érdekes volt, ahogy a fényképről kidarabolt sík kép hozzáért a valós tárgyhoz, így árnyékot vetett rá, ezzel megzavarva a teljes adaptációt, így már nem maradtak valósághűek az árnyékok.

A következő, amit fontos volt tisztáznom, az a hitelesítő eszköz szerepe, azaz a saját kezem szerepe a képen. Nem szerettem volna kivonni a képből, de őszintén szólva, kicsit zavarban voltam, hogy a kezem szerepel a kompozícióban. Hirtelen nagyon intimnek gondoltam ezt a testrészemet, kritikusan kezdtem szemlélni, az ujjaim furesán görbültek, a körmöm töredezett volt, ráadásul telis-tele voltam macskakarmolással. Másrészt pedig nagyon jól tudjuk, mennyi minden leolvasható egy ember kezéről. A nagy szemérmesség leküzdéséhez nem volt más választásom, mint hogy kézbe vegyem a dolgokat, ha már lúd, legyen kövér alapon. Ha a saját kezem mint hitelesítő eszközt nem voltam hajlandó kivonni a tartalomból, gondoltam legyen az elsődleges képen is a saját kezem. Így a képsorozatomon a kezem tartja a kezemet, ami tart valamit.

Nevezetesen egy almát. Meg egy narancsot. És egy gránátalmát. Az alma a bűnbeesés szimbóluma a Bibliában. Ádám és Éva történeténél a kígyó meggyőzi Évát, harapjon bele a Tudás Fájának gyümölcsébe, ez Isten parancsának ellentmondó cselekedet volt, és miután Éva megszegte Isten parancsát, Ádámot is megkínálta a gyümölcsből. Ezt az engedetlenséget Isten a Paradicsomból való kiűzéssel ellensúlyozta. A Tudás Fájának gyümölcsét leginkább almaként ábrázolták a történelem során, de előfordult, hogy citrusfélékkel jelenítették meg a műalkotásokon. Erre asszociálva választottam ezt a három gyümölcsöt a kezemben tartott tárgyként.

Így a képekről eszünkbe juthat a bűnbeesés. De mi is a bűn? Ha általánosan szeretnénk megfogalmazni, mit tudnánk elmondani a bűnről? Leginkább azt, hogy senkinek sem szeretnénk elmondani. Titokban szeretnénk tartani. Ha mégis kiderül bűnünk és felelősségre vonnak, előfordul, hogy első reakciónk a másik hibáztatása, egy rajtunk kívül álló személyre vagy helyzetre való mutogatás. És mi juthat eszünkbe arról, ha egy tömeg bűnös cselekedetéről beszélünk? A felelősségre vonás pillanatában érvénybe lép a „kéz kezet mos” elv. De mindkét esetben a bűnt okozó fél marad a bűnös, igazából akárhányan is vesznek részt helytelennek vélt cselekedetben, azt az almát valaki fogja, a többiek pedig pusztán jelenlétükkel részeseivé válnak az eseménynek. Esetleges passzivitásukkal, az aktív ellenállás hiányával olyan, mintha a gyümölcsöt szakító kezét tartanák a kezükben. A bűnforrástól távol maradva, de azt valamilyen formában mégis támogatva tartják az almát tartó kezét.

Egy másik olvasatból nézve az alma, narancs és gránátalma a termékenység szimbólumai. A gránátalma szerkezete kifejezetten sok hasonlóságot mutat a női petefészkekkel. Ha egy képen valaki a kezében tart egy termékenységi szimbólumot, véleményem szerint a látvány arra enged következtetni, hogy az illető hölgy gyermekvállalásra éretté vált lelkileg és biológiailag. A férfi nemzőszeret pedig sok esetben hasonlítják a kígyóhoz. Ha Ádám és Éva bűnbeesésének pillanatát megvizsgáljuk, jelen van az alma mint termékenységi szimbólum, petefészkek, és a kígyó mint férfi hímvesző. Az almát ugyan Éva tépte le a fáról, de a kígyó kérésére. Ebben az értelemben mindkét fél aktív résztvevője a „bűnbeesésnek”, azaz a termékenységi aktusnak, a felnőtté válásnak. A felnőtté válásnak pedig arról kellene szólnia, hogy felelősséget vállalunk magunkért és a környezetünkben élőkért, ami valljuk be, nem egy egyszerű feladat. Felelősséget vállalni tetteinkért, hibáinkért, belátni gyengeségeinket,

kijavítani azokat. A felnőtté válás fontos lépése, hogy képesek vagyunk önállóan kielégíteni biológiai szükségleteinket, tehát napjainkban képesek vagyunk megteremteni a napi betevő falatra valót. És sok esetben ez is kőkemény megmérettetés. Már nem gondoskodik rólunk édesanyánk a tápanyagokban gazdag tejével, nem óv minket minden bajtól, az évek előrehaladtával egyre inkább kiszakadunk a biztonságot nyújtó közegből, kilépünk a „paradicsomból”.